

Dēdliuojė ikviepėma balaukont

ZULUMSKĪTĒ Aušrinė

„Užėjė, kap vėštā perietė“, – tėp muočiutė liob sakīs, sožėnuojosi, ka aš staigė somėslėjau kou nuors darītė.

Vėina vakara pamatiau par televizuorio laida, koriuo muokėna, kāp rėk maliavuotė paveikslus, ruodė dažus, molbertus, paletės, šnekiejė žėnuomė maliuorė... Moni kap apčėravuojė – ėr sapnie aš ton vėskon matiau... Vo rītou stuojos ėr mėslėjo: dėl kuo aš nagalio išmuoktė paišītė kap tėkros maliuorios? Kap tėkros! Bet rėk tūm vėsūm maliuoriaus dāktū...

Atsėkielosi onksteinās, atmėno, leko i kėima ėiškuotė kuokiūm pagalātiu. Radau na kažin kuokius, mėslėjo – gerā būs. Īlendo i kamaralė, kor vėsuokėi ėronkė sodietė, sosėrondo kūjāti, tuokiūm dėdėliūm vėniūm (no, naradau mažūm), ėr, mėslėjo tatā, sosėkalso tou stuovīna paveikslou. Bet tėi mona pagalātė tėvė, vo vėnīs baisiuonėškas. Pamiegėnau – skėlst. Matau, ka nieka nabūs. Tousik soseradau muočiutės spintuo paprastūm irisiniu siūlu – dėktė tuokėi, liob pėršta ipjaus, jė apsevīniuosi. No tā aš so tās siūlās „sobintavau“ tus pagalātius. Išėjė tuoks kriuo gla – kap šėinou laukūs džiuovintė, i maliuoriaus molberta nadėdėlė panašos. Vėsā napanašos... No bet kap pėrmam ruozou, sakau, deries.

Išėpliešosi ėš paišības sāsvenė balta lapa, atsėnešo ėr statau ont tuos sava bodavuonės. Krimt. Nasėlaika. Ka ėr laikītomės, sopronto, ka aš nieka ont anuo napapiešo – rėk kuoki kėita dāкта pu apatė pakėštė. Žvalgaus i rinki, vo rasintās pamatīso kon tinkama. Kap tad – i tvartali atrėmta sena kiedalė. Atluošos išlėnkts, ali siedamouji – tėisi. Pasėjemo ton pati kūjāti, noejosīs už tvartalė žvalgaus, a nieks namata, atmušo so kūjātio ton siedamouji šmuota –

vėsā nabluogs fanieras gabals. Atsėnešosīs prispaudo pri tuo sava stuovelninka – liuks! Gatava, gal maliavuotė!

Atsėnešo senus bruolė dažus. Bet... teptoku tā naradau. Apėntās i kamaralė. Stalčėlie – buočiaus pėnzėlė sodietė. Namažā ė vėsuokiūm. Mėslėjo, vėina atsėvuožīso pajimtė, napastebies, ka trūkst. Pajiemiau pati mažōji...

Atsėstuojos i pri sava kūrības ėronkiu baisė sosėgraudėnau. Tėik dėrbau, vo nasomėslėjo, kon maliavuoso. Ai, sakau, kap tėkra maliuorio lai moni apvaizda ved. Brūkšt vėina brieži, brūkšt kėta! Čė būs tuoks *trans inter finter* paveikslos!..

Tik vos aš spiejau kėik isėjaustė i kūrība, ėt kaiminka pru šāli:

Ė kon čė tėp maliavuoji? Kap tėkros maliuorios, tik tuos pakrėptuos ont galvuos berietės batrūkts.

A pavīdi? – sakau atsėsokosi. Gerā, ka dar sosėtoriejau lėižovi naparuodiosi. Ėr toriejū ana čė trainiuotėis!

Gerā, gerā, vakali, maliavuok kėik nuori, bi tik okatas ėr, – nusėjoukė kaiminka ėr pačjė šalėn.

Bet monėi jau bova ikviepėms pračjės. Ni *inter, ni finter*... No bet nieka... Dabar pasėkavuoso sava dāktus tvartalie ož malku, vo rīt, ka nieks namatīs, nusėnešo vėskon už vėštėninka pri krūmaliu. Vo tousik nieks monėi ėr mona ikviepėmou napamaišīs!

Tik... kon ana sakė aple ton berietė? Aaa, tėkrā, juk vėsė glaunėijė maliuorė ėr maliavuo, ėr vākštīuo so berietiem, tėp dar majėdnė ont vėina galvuos šuona nulėstuom... Iš kor mon anou gautė? Nee, nomūs tuokiuos tėkrā ka nier...

Īlindau i kamaralė padietė atgal kūjāti. Veizo – ont gėmbės kībaliou buočiaus šalbierka, vo ont vėršaus – anuo baisė miegstama keporė so snapelio. Tuoki pluokšti, baveik kap ta berietė. Tik tas snapielis.... No nieka, kū nors somėslīso... Žvalgaus i rinki, gal kas krės i aki – akorat: tuokės dėdėlės žėrklės, so koriuom buočios stuorus šniūrus karpa...

A barėk sakītė, ka kėta rīta jau toriejau vėskon, kuo rėk tėkram maliuoriou. Net ėr berietė!

Dabar toriejau tik nuėtėis ož vėštėninka ėr lauktė tuo dēdliuojė ikviepėma...